

KNIHA „MOJE MILÉ HRANICE PŘED LETY“ MÁ POKRAČOVÁNÍ

Hranický historik Jiří J. K. Nebeský vydává druhý díl knihy fotografií *Moje milé Hranice před lety*. Publikace je plná snímků města z šedesátých až osmdesátých let minulého století. Nabízí tak pohledy do starých ulic, na tehdy nově vybudovaná sídliště nebo na dnes už neexistující budovy. Jak náročné bylo svazky s více než sedmi stovkami fotografií shromáždit a která z nich je autorovu srdci nejbližší? Na tyto a další otázky jsme se zeptali Jiřího J. K. Nebeského.

Jak se stalo, že jste se začal věnovat historii?

Dalo by se říct, že je to dětská vášeň. Původně jsem chtěl být přírodovědcem, ale pak jsem zjistil, že existuje něco jako historie, ve které jde o lidi, a to mě nadchlo. Od mala mě totiž fascinovaly výtvořky člověka.

Kdy jste svou pozornost přesunul na Hranice?

O Hranice se soustředěněji zajímám od roku 1999. Do té doby jsem studoval místní šlechtické rody, jejich rodokmeny a znaky. Na město obecně jsem se zaměřil až při sepisování knihy Příběh lágru, která pojednává o hranickém internačním táboře pro Němce po druhé světové válce. V té době jsem začal hlouběji pronikat do místních realití.

Stal se z vás hranický historik, kolik titulů už máte na kontě?

Pokud jde o fotografie, tak čtyři. S Příběhem lágru je to tedy pět knih a řada odborných článků. Na spoustě místních publikací také spolupracuji.

Kde čerpáte informace?

Z literatury, převážně z toho, co vyšlo tiskem. A z archivního výzkumu. Fotografie jsem posbíral ze soukromých a institucionálních sbírek. Z Komenského muzea v Přerově, ze Zemského archivu v Opavě a hranického deponitáře.

Co bylo na tvorbě knihy nejnáročnější?

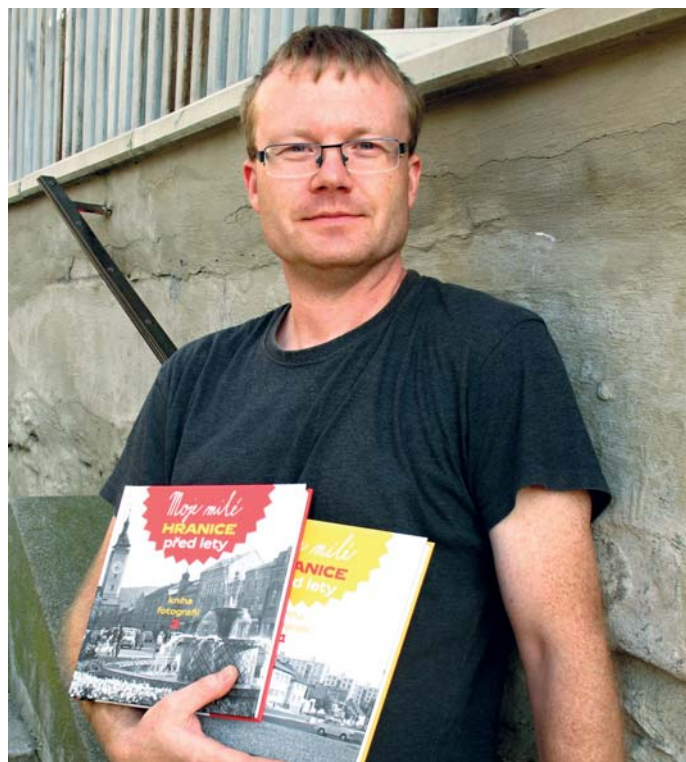
Jedna fáze je shánění fotografií z nejrůznějších zdrojů, druhá pak výběr těch nejzajímavějších kousků, neboť materiálů je opravdu hodně. Poslední částí je kompozice celé knihy a psaní popisků. To je asi nejnáročnější, protože člověk tuší, odkud fotografie pochází, ale musí přesně ukotvit zachycené budovy. Hledat v mapách, ideálně jít na místo. A to jsou měsíce práce.

Je o takové knihy v našem městě zájem?

Popravdě, prvního dílu jsem natiskl tisíc kusů a říkal jsem si, že by se to mělo prodat. Ale neprodalo. Takže teď udělám výtisků polovinu a uvidím, jak to dopadne. V posledních letech je těch knih opravdu mnoho a i já sám mám problém je shromáždit v knihovně. Proto bude v této silné konkurenci těžké obstát.

Proč by si lidé měli knihu „Moje milé Hranice před lety 2“ koupit a kde ji najdou?

Knihy je určená všem, kteří si rádi zavzpomínají, jak vypadaly Hranice v době jejich dětství a mládí. Najdou ji v knihovně, v informačním centru na zámku.

Historik Jiří J. K. Nebeský vydává druhý díl knihy fotografií *Moje milé Hranice před lety*. Foto: Veronika Hlavinková

Která fotografie je pro vás osobně nejcennější?

Když bych měl ze všech těch fotek vybrat jednu, bude to fotografie hranického náměstí z roku 1960, kdy už je plocha před kostelem vydlážděná a opatřená záhony, ale ještě na ní nestojí sigmácká kachličková kašna.

Které proměny Hranic je vám nejvíce líto?

Z těch domů, které zmizely, mě nejvíce zaujala takzvaná Stará pošta na Třídě Českoslo-

venské armády. Byl to takový vznosný dům s velmi dekorativní fasádou. Myslím, že ho byla škoda.

Jaké jsou vaše plány do budoucna?

Příští rok bych rád udělal menší knížku o archeologických vykopávkách, které v Hranicích provádí mnoho let Stanislav Miloš. Měl by to být takový širší komentář k jeho modelu historických Hranic.

Veronika Hlavinková